

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem Plzeň-město**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 34 C 125/2008, o zaplacení 4780 Kč s příslušenstvím: žalobce **M. F.**, a žalovaného **M. H.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 34 C 125/2008, o 4780 Kč s příslušenstvím, **je s o u d .**
- II. Usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 15. 4. 2009, čj. 34 C 125/2008 - 101, **se z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 25. 6. 2013 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem Plzeň-město ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 34 C 125/2008 týkající se zaplacení 4780 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobou doručenou dne 4. 4. 2008 Okresnímu soudu Plzeň-město se žalobce domáhal, aby okresní soud rozhodl, že „*je žalovaný povinen uhradit navrhovateli vzniklou škodu v hodnotě 4780.- Kč + soudní výlohy a náklady spojené s věcí*“. Z žaloby vyplynulo, že žalovaný nainstaloval žalobci zařízení pro připojení k internetu a za instalaci a vlastní

zařízení od něj převzal částku 4780 Kč. Dle tvrzení žalobce internetové připojení nefungovalo, žalovaný se jej proto několikrát pokusil zprovoznit. Protože se mu to však nepodařilo, „zrušil“ žalobce smlouvu a žádal vrácení 4780 Kč za „nefunkční zařízení, a to jako poškození spotřebitele“. Protože mu žalovaný požadovanou částku nevrátil, podal žalobce žalobu u okresního soudu.

Okresní soud usnesením ze dne 27. 10. 2008, čj. 34 C 125/2008 - 30, řízení o žalobě zastavil pro nedostatek podmínky řízení spočívající v tom, že v žalobě označený žalovaný nebyl způsobilý být účastníkem řízení. Okresní soud totiž žalovaného, který byl označen jako wifi – M. H., nedohledal v žádném z registrů či rejstříků a žalobce přes výzvu nedoložil žádné podklady ani vyjádření, ze kterých by vyplývalo, o jaký subjekt se jedná.

K odvolání žalobce Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 5. 1. 2009, čj. 61 Co 613/2008 - 48, usnesení soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že okresní soud mohl a měl zjistit, že žalovaným je M. H., fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona nezapsaná v obchodním rejstříku, což vyplývá z registru ekonomických subjektů.

Okresní soud následně usnesením ze dne 15. 4. 2009, čj. 34 C 125/2008 - 101, řízení o 4780 Kč zastavil s tím, že věc po právní moci tohoto usnesení postoupí Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že nárok žalobce není nárokem na náhradu škody, ale na vrácení ceny za poskytnutí neveřejné služby elektronických komunikací. K rozhodování o tomto nároku je podle okresního soudu příslušný Český telekomunikační úřad, okresní soud mu proto věc postoupil.

Proti shora uvedenému usnesení okresního soudu brojil žalobce odvoláním, které okresní soud usnesením ze dne 14. 5. 2009, čj. 34 C 125/2008 - 132, odmítl. I toto usnesení okresního soudu napadl žalobce odvoláním. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 21. 12. 2009, čj. 61 Co 598/2009 - 154, usnesení soudu I. stupně potvrdil a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce dovolání, které Nejvyšší soud usnesením ze dne 29. 2. 2012, čj. 33 Cdo 2777/2011 - 212, odmítl.

Poté, co okresní soud věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu, tento správní orgán podal dne 25. 6. 2013 zvláštnímu senátu návrh na řešení kompetenčního sporu. Uvedl, že předmětem žaloby je nárok žalobce na vrácení kupní ceny za zařízení zajišťující internetové připojení. Jedná se tedy o spor z kupní smlouvy uzavřené podle § 588 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Vymáhaná dlužná částka nepředstavuje cenu za služby elektronických komunikací, ale kupní cenu za dodané zboží. Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána v případech sporů o otázkách souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikací nebo o ujednáních, které na ně úzce navazují (např. smluvní pokuta). O takovou věc se však nejedná, a proto by o žalobě měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení.

Ze soudního spisu, konkrétně z faktury, daňového dokladu č. 270100021, vyplývá, že dne 12. 7. 2007 žalovaný instaloval u žalobce zařízení, aby mohl žalobce užívat internetové připojení. Žalovaný u žalobce instaloval zařízení SET 5GFz a kabel UTP cat

5e, za které žalobce uhradil celkově 4780 Kč. S pomocí těchto zařízení měl žalobce využívat internetové připojení za úhradu 290 Kč měsíčně.

Žalobce z důvodu nefunkčního internetového připojení v žalobě ze dne 4. 4. 2008 žádá, „aby soud vydal rozhodnutí, že žalovaný je povinen uhradit navrhovateli vzniklou škodu v hodnotě 4780 Kč + soudní výlohy a náklady spojené s věcí“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě však uvedl, že internetové připojení nefungovalo z důvodu vadného počítače žalobce, nikoli kvůli vadám instalovaného zařízení pro internetové připojení. Na základě reklamace žalobce žalovaný vyměnil instalované zařízení za nové, na fungování internetového připojení to však nemělo vliv, protože vada se nacházela v software počítače žalobce. Na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud Plzeň-město v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor „*mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé*“ (osobní podmínka) a „*o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“ (věcná podmínka).

Zvláštní senát nejprve zkoumal, zda je splněna věcná podmínka. Ta vychází z druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. n) cit. zákona je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášených sítí a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

V nyní rozhodované věci žádá žalobce uhrazení 4780 Kč, které zaplatil za zařízení pro příjem internetového připojení a kabel. Spor se tedy týká úhrady za zařízení získané na základě kupní smlouvy, nikoli povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích (např. úhrada za poskytnuté služby elektronických komunikací). To, že instalované zařízení mělo sloužit ke zprovoznění internetového připojení, nic nemění na tom, že se jedná o spor vzniklý na základě kupní smlouvy.

Obdobnými otázkami se zvláštní senát již zabýval. V usnesení ze dne 15. 3. 2004, čj. Konf 124/2003 - 5, vyslovil, že „*je-li předmětem sporu úhrada ceny, na niž vznikl žalobci podle žalobního tvrzení nárok v důsledku dodání a montáže telekomunikačního zařízení, nejde o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)*“. Taktéž již posuzoval, kdo má rozhodovat o doplatku za mobilní telefon, který poskytl telefonní operátor účastníkovi. Z usnesení ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003 - 19, vyplývá, že „*zakoupil-li uživatel telekomunikační služby od operátora mobilní sítě současně s uzavřením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb také mobilní telefon za zvýhodněnou cenu a v důsledku porušení podmínek smlouvy mu vznikl závazek zaplatit operátorovi doplatek ceny mobilního telefonu, není spor o takové plnění sporem ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb [§ 95 bod 8. písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích], o kterém by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad, ale sporem z kupní smlouvy; rozhodování o těchto sporech je v pravomoci soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)*“.

Shora uvedené závěry lze použít i v nyní rozhodované věci. Při prodeji a instalaci movité věci totiž nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy. I pokud by okresní soud dospěl k tomu, že se jedná o žalobu na náhradu škody, nic by to na soukromoprávní povaze sporu nezměnilo a k rozhodování ve věci by také byl příslušný soud.

Ze shora uvedeného vyplývá, že není naplněna věcná podmínka § 129 zákona o elektronických komunikacích; rozhodování v této věci zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje, ale je tu založena obecná pravomoc soudu

rozhodnout o věci (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát již v usnesení ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003 - 19, publikovaném pod č. 47/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 15. 4. 2009, čj. 34 C 125/2008 - 101, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Na závěr zvláštní senát uvádí, že si je vědom, že ve věci shodných účastníků již rozhodoval. Návrhem ze dne 17. 2. 2011 se Okresní soud Plzeň-město domáhal, aby zvláštní senát rozhodl kompetenční spor mezi ním a Českým telekomunikačním úřadem o tom, kdo má rozhodovat o žalobě shodného žalobce. Tento návrh však zvláštní senát usnesením ze dne 30. 3. 2011, čj. Konf 19/2011 - 9, odmítl pro nesplnění podmínek řízení, aniž by se věcí věcně zabýval. Proto zvláštnímu senátu nic nebránilo v tom, aby věc posoudil meritorně a rozhodl, kdo je příslušný rozhodovat o žalobě.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud Plzeň-město pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. října 2013

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu